

škof splitski ter si zlomil levo roko. Prepeljali so ga v bolnišnico v Čakovec

Strigova. Dne 19. avgusta smo proslavili 600letnico obstoja naše župnije. Zato smo s cvetjem, prapori in slavaloki okinčali našo malo mesteca, ker smo tudi na naše največje veselje sprejeli v svojo sredino prevzvišenega g. nadškofa-koadjutorja dr. Alojza Stepinca, ki je v spremstvu prevzvišenega g. dr. Bonifačiča, škofa splitskega, povečal našo proslavo. Srca vseh nas so se topila v sreči in veselju, ker je naša fara prva v Medjimurju, ki jo je obiskal prevzvišeni nadpastir. Ob 9. uri je bil pozdravni sprejem g. nadškofa. Temu je sledila zunaj cerkve pontifikalna sveta maša z asistenco 12 duhovnikov, v kateri je pel cerkveni pevski zbor z orkestrom iz Ljutomeru. Po obedu je bila akademija v Katol. domu, nakar sta si oba gg. škofa ogledala cerkev sv. Ivana Nep. v Razkrižju. Potem sta se oba cerkvena kneza povrnila v Strigovo in se dalje odpeljal čez Prekopo v Čakovec.

Ženavilje. Kakor smo že na tem mestu poročali, so nas Prekmurce doslej nekateri močno zapostavljali. Toda polagoma tudi mi postajamo enakovredni in znani med ostalimi so-državljanji. Da se za nas zanimajo, nam pričajo številne ekskurzije, o katerih smo deloma poročali danes teden. Splošno znani pa smo postali šele sedaj po pristanku belgijskega letalca Cosynsa in njegovega pomočnika akademika Van de Elsta. Njegov balon so ljudje zagledali v soboto dne 18. t. m., okrog 7. ure zvečer. Ker so pri nas zrakoplovi, zlasti pa še baloni večja redkost, so v začetku nekateri mislili, da leti zmaj. Ko pa so opazili, da je iz balona pogledal človek in jim nekaj kričal, so takoj vedeli, da hoče pristati. Njihovo še omahujočo vero so potrdile vrvi, katere je profesor Cosyns spustil iz balona. Hrabri možakarji so takoj pograbili spuščene vrvi in so začeli vleči, dočim je letalec Cosyns zaprl zaklopko in balon je po desetih minutah srečno pristal. Koj po pristanku je bil letalcema zelo dobrodošel akademik Mikola, ki je bil nekak posrednik ali tolmač med letalcema in ljudmi. On je tudi profesorju Cosynsu odgovoril na prvo vprašanje: »Kje sem?«, da je v Jugoslaviji. Ko so balon pritrčili, so spravili oba letalca spat h g. Škergetu, šolskemu upravitelju.

V tem času, ko so jima pripravljali postelje, sta oba letalca od prevelike utrujenosti kar na stopnicah zaspala. Drugi sta oba letalca vsa čila in spočita pregledala balon, a ves čas so ju nadlegovali časnikarji, ker so hoteli dobiti kolikor le mogoče natančna poročila. Oba sta jim zelo vpljudno odgovarjala na vprašanja, a tudi naše oblasti so letalcema zelo šle na roko. Saj je samo zaradi njihju pošta v Soboti celi dan uradovala. Telefon je bil stalno zaseden, ker se je ves svet zanimal za usodo obeh belgijskih letalcev. Balon so ljudje z vozovi odpeljali na železniško postajo, a oba letalca sta po drugi noči, ki sta to prebila v Petrovcih pri g. poštarju Bazaju, z zelo dobrimi vtisi, kakor beremo v njihnih izjavah časopisom, zapustila dne 20. t. m. naše Prekmurje ter sta odšla ali se

odpeljala z avtomobilom v Ljubljano, kjer so ju že pričakovali.

Sprejem v dijaški dom »Martinišče v Murski Soboti. V ta zavod se sprejemajo zdravi, nadarjeni dečki, lepega vedenja, ki obiskujejo enega prvih pet razredov državne realne gimnazije v Murski Soboti. Gojenci imajo v zavodu vso oskrbo, dobro versko vzgojo po navodilih sv. Ivana Boska in pomoč v učenju. Goji se tudi petje, pouk violine in tamburanja. Zavod ima zračne učilnice in spalnice, igrišče, gledališče in kopališče. Hrana je zadostna in tečna. Ker je mesečna oskrbnina nizka, je omogočen sprejem v ta zavod tudi sinovom manj premožnih slojev. Število prostih mest je že zelo pičlo, zato pišite takoj na: Vodstvo »Martinišča«, Murska Sobotica.

Vera in politika.

Liberalci ali marksistični socialisti, ki mu bodo te vrstice prišle pred oči, bo ob njih zmajal z glavo ter morda slišno zarentačil: »Kaj ima vera opraviti s politiko!« V obrazložitev in podkrepitev bo navedel to, kar je čital v svojem protin-nekrščanskem listu, ki ga je navajen čitati. Utemeljitev je namreč ta: Vera se nanaša na Boga in večnost, politika pa na človeka in ta svet. Vsaka ima svoj delokrog, oba delokroga sta ločena drug od drugega, se ne dotikata, še manj krožata. Navskrižje je mogoče le takrat, če se vera meša v politiko, ali pa politika vtika v vero. Mešanje vere v politiko škodi politiki ter omadežuje vero.

Svobodomiselni, naprednjaški in socialistični elementi, ki tako govorijo, se niti ne zavedajo, kako sami obsojajo svojo politiko. Omadeževanje vere se more zgoditi samo z večim slabim. Če politika omadežuje vero, ne more biti dobra, marveč je slaba politika. To je tista politika, ki se dela po nekrščan-

skih načelih, ki prezira božje zapovedi, se ne ozira na pravice Boga in cerkve, in ki gazi ter tepta pravice človeške osebnosti. Takšna politika v resnici omadežuje, vendar ne vere (saj nima vera z njo ničesar opraviti), marveč tiste, ki iz sebičnih nagibov takšno politiko delajo. Ako se politika dela po moralnih načelih krščanstva, ne more roditi sadov, ki bi koga omadeževali.

Pa tudi v katoliških krogih ni dovolj jasnosti in doslednosti, kar se tiče razmerja vere do politike in politike do vere. Nekateri bežijo od politike, kakor da bi v resnici bila kaj slabega, za njih vero kvarnega. Drugi delajo politiko tako, kakor vidijo, da jo drugi delajo: ne v luči vere, marveč zgolj s svetnega vidika. To je vpliv stare liberalne pesmi, ki se sliši v raznih melodijah (besedilo je staro, melodija se spreminja): Vera nima s politiko ničesar opraviti. Protikrščanski elementi — ljudje in časniki — računajo na to, da bo ta pesem, čim večkrat jo ponavljajo, imela tem več uspeha. Zgodovina in izkustvo dokazujeta, da dobro računajo in sebi v prid. Zgodovina to dokazuje za preteklost, izkustvo pa za sedanjost.

V glavah svetnikov pa ni v tem oziru nikdar bila niti senca kakšne zmede pojmov. Zmeda pojmov je samo tamkaj,

Kobilice
so napravile od l. 1927 do leta 1931 škode za 2 milijardi Din.

Povprečni pušič
porabi na leto 10.000 vžigalic.

Sveto pismo
je prevedeno na 678 jezikov.

Vrtnica, ki je cvetela 140krat.

V Quincy v severno-ameriški državi Massachusetts je bila usajena leta 1788 vrtnica, ki je cvetela 140krat. Cvet je bil na zunaj bel in znotraj rumenkast. Rožo je zasadila žena drugega ameriškega predsednika, Abigail Adams.

Dež — snažilec.
Eno uro trajajoči nočni dež spere z cest

se sam, da umrem pri tujih Indijancih . . . Sporočite moje besede belim ljudem, ki bodo prišli k vam . . .«

Mnogo deževnih mesecev je zatonilo od tedaj. Oblaki so zatemnili nebo, bilo je moko ter mrzlo, dokler ni prisvetilo nad Indijance blesteče solnce. Glavar je umrl, njegov sin se je postaral, odkar je došel k tamošnjemu indijanskemu plemenu belokožni tujec in — umrl tamkaj . . .«

Drugo ustno izročilo o potovanju proti bajnim zlatim poljanam je mnogo daljše in se glasi: »Mnogo let je minulo, ko sem se priključil ekspediciji, ki se je odpeljala navzgor po reki Amaconas. Sem Mehikanec in vzeli so me radi seboj.

Star sem bil 25 let. Mornarji, ki so prihajali v naše mesteca, so pripovedovali o tujih pokrajinah pravljicne reči. Govorili so o Braziliji, ki prikriva neraziskane tajnosti, kjer leži na zemlji na mernike dijamantov in zlata. Zemlja hrani tam neizmerna bogastva, pa jih tudi čuva skopo v svojem črnem krilu in jih je težko iztrgati. O nevarnostih na potovanju do zlata in dijamantov niso pravili. Nasprotno — zasmehovali so težkoče v zavesti svoje moči in zmage. Nevarnosti, s katerimi se je mogoče boriti iz oči v oči, niso naši najhujši sovražniki. Za potnikom plazeči se stru-

pi so: bolezn, dež, vročina, kužno izhlapevanje pragozdov, golazen in žuželke. Tega se treba bati.

Podali smo se na pot, bilo nas je šest. Z orožjem, s strelivom in z dobro obutvijo preskrbljeni, smo upali na gotov uspeh, čeravno smo imeli v sebi klice pogina ob nastopu potovanja. Nismo imeli seboj spalnih mrež, ne mrežic proti pikom komarjev ali moskitov, tudi premale količine kinina proti mrzlici smo vzeli na pot.

Naš cilj so bile pokrajine ob reki Amaconas, kjer smo hoteli odkriti velike zlate zaklade. Veleto Amaconas smo dosegli brez posebnih težkoč. Veličastno vali reka vseh rek svoje vode skozi obširne pokrajine, dokler je ne sprejme morje. Če plavamo po valovju reke Amaconas navzdol, vidimo, kako stopajo njena obrežja vedno bolj vsak sebi, dokler ne zameglijo v daljavi in se nam dozdeva reka kakor morje. Človek obstoji začuden, ko zagleda, da deli reka Amaconas neizmerno pokrajino v dva dela. Če se približamo njenemu obrežju, se nam nudi redka slika najživahnejšega rastlinstva. Povsod visi tuje — bajno cvetje. Globoko v temno vodo se spuščajo ovijalke in orhideje gorijo v zelenju gozda.

Zgradili smo dva čolna in smo veslali navzgor po reki. Naše dela navajene roke so pokrili kmalu mehurji, ki so nas ovirali. Ti mehurji lahko stanejo človeka ob reki Amaconas življenje.